

Een wonderlijk kerstcadeau

Alleen in Philadelphia

Het is een warme zomerdag.
De straten zijn leeg.
Een man zit aan de kant van de straat.
Hij is alleen.
Hij zit daar maar.
Doodstil zit hij voor zich uit te staren.
Hij heeft een zwarte regenjas aan.
Twee jongens komen aanrennen.
Vlakbij de man blijven ze staan.
Ze stoten elkaar aan.
– ‘Moet je eens kijken.
Die heeft een regenjas aan.
Die is goed gek.’
– ‘Hé mister, wacht je tot je gesmolten bent?’
De man reageert niet.
De kinderen lopen weer verder.
– ‘Hé jongens,’ roept hij hen ineens na.
De jongens stoppen.
– ‘Is dit New York?
Waar ben ik hier?’

Is dit New York? Boston? Washington?
De jongens kijken elkaar verbaasd aan.

Wat is dat een idiote vraag.

Zou die vent gek zijn?

Ze willen doorlopen.

– ‘Nee, alsjeblieft, ik meen het?’

Is dit New York?’

– ‘Nee, Philadelphia.’

De man zakt terug tegen de muur.

– ‘Philadelphia,’ mompelt hij zachtjes.

‘Hoe kom ik hier?’

Wie ben ik?’

Hij herinnert zich niets.

Alleen dat hij James heet.

Meer weet hij niet.

De jongens zijn doorgelopen.

Ze kijken nog even om.

De man zit er nog steeds.

Roerloos.

Werk

Maar dan komt er toch beweging in de man.
Langzaam staat hij op.
Hij kan hier niet blijven zitten.
Pfff, hij heeft het warm.
Nu pas ziet hij zijn regenjas.
Hoelang zou hij al onderweg zijn?
Toen hij wegging was het zeker geen mooi weer.

Hoe komt hij hier? Wie is hij?
Hij herinnert zich niets.
Alleen dat hij James heet.
Meer weet hij niet.
Zelfs zijn achternaam niet.
Ineens voelt hij dat hij honger heeft.
Hoe komt hij aan eten in een vreemde stad?
Waar moet hij slapen?
Zou hij geld hebben?
Hij zoekt in zijn zakken.
Niets.

James loopt verder.
Hij komt in het centrum van de stad.
Daar is een restaurant.
Zijn maag knort.
Dat brengt hem op een idee.
Daar loopt net iemand.
James stapt op hem af.
Brutalen hebben de halve wereld, denkt hij.

– ‘Hallo,’ zegt hij.
‘Kan ik hier misschien werken?’
De man heeft niemand nodig.
James probeert nog een paar restaurants.
Zonder resultaat.
Een straat verder nog maar eens proberen.
Daar is een café.
Misschien heeft hij daar meer geluk.

– ‘Kan ik hier werken?’ vraagt hij weer.
De man achter de bar kijkt hem aan.
– ‘Hoe heet je?’
James schrikt.
Hoe heet hij?
– ‘James ...,’ zegt hij.
Hij kijkt in paniek naar buiten.
Daar is een winkel.
Peters & Zonen, IJzerwaren, staat er op de ruit.
‘James Peters,’ zegt hij dan.
‘James Peters is mijn naam.’
– ‘Oké,’ zegt de man.
‘Ik heet Bill. Kom vanavond maar terug.
Acht uur.’

Precies op tijd is James terug.
Bill legt hem uit wat hij moet doen.
James doet zijn best.

Hij werkt hard, maar het is duidelijk dat hij dit werk niet gewend is.

Om twaalf uur gaat het café dicht.

Bill en James ruimen alles op.

Bill geeft James zijn geld.

– ‘Dankjewel,’ zegt James.

‘Mag ik morgen weer komen?’

Bill knikt.

Kerst

James werkt nog steeds bij Bill.

Hij woont boven het café.

Bill en James zijn goede vrienden geworden.

James weet nog steeds niet wat er veertien jaar geleden gebeurd is.

Hoe was zijn leven voor die tijd?

Was hij getrouwd?

Had hij kinderen?

Het is de dag voor kerst.

James versiert de kerstboom in het café.

Hij wil de piek op de top zetten.

Het is net te hoog.

James kan er net niet bij.

De piek valt in duizend stukjes.

James pakt veger en blik.
Hij veegt de stukjes bij elkaar.
Hij komt overeind.
– ‘Au!’
James kan een vloek net binnenhouden.
Hij is verdoofd van de pijn.
Hij stootte zijn hoofd tegen een punt van de bar.
Wauw, dat doet pijn.
James doet even zijn ogen dicht.

Dan schiet hij met een schok overeind.
Hij weet het weer.
Hij heet James McDonnell.
Toen woonde hij in New York.
Hij is getrouwd.
– ‘Bill,’ roept hij. ‘Bill!’
Geschrokken komt Bill aanlopen.

– ‘Wat is er met jou aan de hand?
Je ziet eruit of je een spook gezien hebt.’
– ‘Ik moet weg,’ roept James.
‘Direct.
Heb je een telefoonboek van New York?’
Bill geeft hem het boek.
James bladert als een gek.
Zijn vinger gaat langs de rij namen.
Halverwege stopt hij.

Langzaam laat hij het boek zakken.
– ‘Hij staat er nog in,’ zegt hij zacht.
– ‘Zou je willen vertellen wat er is?
Wat staat er nog in?’
– ‘Mijn naam,’ zegt James.
Mijn naam.
Hij staat er nog.
Ik weet alles weer, Bill.
Ik weet alles weer.
Ik stootte mijn hoofd tegen de bar.
En nu weet ik alles weer.
Ik heet McDonnell.
Ik woon in New York.
Mijn naam staat nog in het telefoonboek.
Ik moet naar huis.
Naar mijn vrouw Anne...’

Eerste kerstdag loopt James in New York.
Hij herkent alles.
Nu loopt hij de straat in waar hij woonde,
veertien jaar geleden.
Daar staat zijn huis.
Zijn hart bonst in zijn keel als hij aanbelt.
Zou Anne hem herkennen?
Zou ze iemand anders hebben?
Hij hoort voetstappen aan de andere kant.
De deur gaat open.

Er staat een kleine grijze vrouw.
Ze kijken elkaar aan.
Niemand zegt iets.
– ‘Anne...’ begint James.
Dan stopt hij.
Wat moet hij zeggen?
– ‘James?’ zegt Anne aarzelend.
‘Ben jij dat, James?’

Later zegt Anne:
‘Ik heb altijd gedacht dat je terug zou komen.
Maar het duurde zo lang.
En nu ineens ben je er weer.
Hoe is het mogelijk.’
Ze raakt even zijn wang aan.
‘Je bent er weer,’ zegt ze zacht.
‘Ik kan het bijna niet geloven.
Maar je bent er weer.’

Dit bericht stond in de krant:

Kerstcadeau

NEW YORK – Op eerste kerstdag belde de 65-jarige Amerikaan James McDonnell bij zijn eigen huis in New York aan. Er werd opengedaan door zijn vrouw Anne, die hem acht jaar tevoren had laten doodverklaren. Mc Donnell was namelijk al heel lang zoek.

Veertien jaar geleden had hij korte tijd na elkaar twee auto-ongelukken gehad, en daarbij was zijn hoofd flink beschadigd. Op een dag klaagde hij tegenover een vriend over hoofdpijn, ging een straatje om en kwam nooit meer terug.

McDonnell vertelde na zijn terugkeer dat hij was 'ont-

waakt' op een straathoek in Philadelphia, en alleen nog maar wist dat zijn voornaam James was. Hij koos een achternaam 'Peters' die op een naburige winkel stond, en wist een baan in een café te krijgen.

Toen hij op kerstavond met zijn hoofd ergens hard tegenaan stootte, kreeg hij zijn geheugen weer terug. Het eerste wat hij deed was zijn vrouw in het telefoonboek van New York opzoeken. Zij woonde nog op het oude adres, en kon hem dus zo ontvangen. Ze was nooit hertrouwd en noemde de terugkeer van James 'een wonder'.